POTTERMORE PREDSTAVLJA

KRATKE PRIČE IZ

HOGVORTSA

O herojstvu, preprekama i opasnim hobijima

Dž. K. Rouling

Pecara Nane Og
&
www.BalkanDownload.org

Pottermore predstavlja

Kratke priče iz Hogvortsa: O herojstvu, preprekama, i opasnim hobijima

Dž. K. Rouling

Naslov originala:

Pottermore presents

Short Stories from Hogwarts: Of Heroism, Hardship and Dangerous Hobbies

J. K. Rowling

Prevod:

Gita Og

Prepev i lektura:

Esmeralda Vedervaks

za www.BalkanDownload.org

Pecara Nane Og

2016.

Sadržaj:

OD UREDNIKA POTTERMORE SAJTA:

POGLAVLJE 21 MINERVA MEKGONAGAL

MINERVA MEKGONAGAL

Detinjstvo

Školska karijera

Prva ljubavna patnja

Karijera u Ministarstvu

Prijateljstvo sa Albusom Dambldorom

Prvi Voldemortov uspon

Brak

Drugi čarobnjački rat

Odnos sa Harijem Poterom

Razmišljanja Dž. K. Rouling

ANIMAGUSI

POGLAVLJE 2: REMUS LUPIN

REMUS LUPIN

Roditelji

Ujeden

Detinjstvo

Škola

Red Feniksa

Napitak protiv vukodlaštva

Povratak u Hogvorts

Brak

Roditeljstvo

Smrt

Razmišljanja Dž. K. Rouling

VUKODLACI

POGLAVLJE 3: SIBIL TRELONI

SIBIL TRELONI

Razmišljanja Dž. K. Rouling

PROROČKI KONSULTANTI ZA DAVANJE IMENA

POGLAVLJE 4: SILVANUS GORILONČE

SILVANUS GORILONČE

OD UREDNIKA *POTTERMORE* SAJTA:

Čarobnjački svet može biti mračno i opasno mesto. Postoje čini koje mogu da ubiju u šet slogova, napici koji mogu da ukradu slobodnu volju, i magične zveri koje čak i najhrabrije čarobnjake mogu da rastrgnu na komade. To čini odvažna herojska dela još moćnijim i potrebnijim.

To što je štapić u ruci može da ohrabri, ali magija nije jedino što vam je potrebno u čarobnjačkom svetu da bi ste donosili hrabre odluke. U ovoj kolekciji zapisa Dž. K. Rouling ćete čitati o ljubavi, žalosti, i trajnom dostojanstvu Minerve Mekgonagal, tragičnoj sudbini Remusa Lupina, nepromišljenom ponašanju izvesnog Silvanusa Gorilončeta, i još mnogo više.

Minerva Mekgonagal[{1}] *je mnogo toga: nadarena veštica, strogi hogvortski profesor, doživotni zaljubljenik u kvidič, i povremeno prugasta mačka. Ono što sigurno nije je otvorena knjiga. Nema boljeg načina da upoznate nekoga, nego da slušate o njegovim roditeljima, detinjstvu, prvoj ljubavi, i onome što tvrdoglavo zlopamte. S toga, s velikim zadovoljstvom pratimo pisanje Dž. K. Rouling, koje nas odvodi u Škotsko gorje, gde možemo nazreti život Minerve Mekgonagal, u trenucima kada je našla sreću, prijateljstvo, magiju, i posao na Hogvortsu.*

MINERVA MEKGONAGAL

DŽ. K. ROULING

DATUM ROĐENJA:

4. oktobar

ŠTAPIĆ:

Jela i zmajski srčani nerv, devet i po inča,[{2}] krut

HOGVORTSKA KUĆA:

Grifindor

SPECIJALNE SPOSOBNOSTI:

Animagus (upadljivo prugasta srebrnosiva mačka)

RODITELJI:

Otac Normalac, majka veštica

PORODICA:

Suprug Elfinston Erkart, preminuo, bez dece

HOBIJI:

Vez, ispravljanje članaka u časopisu „Transfiguracija danas“, gledanje

kvidiča, navijanje za „Montroške Svrake“

Detinjstvo

Minerva Mekgonagal je bila prvo dete i jedina ćerka škotskog prezviterijanskog pastora i veštice koja se školovala na Hogvortsu. Odrasla je u Škotskom gorju, početkom dvadesetog veka, i tek postepeno postajala svesna da postoji nešto čudno, i po pitanju njenih sposobnosti, i po pitanju braka njenih roditelja.

Minervin otac, velečasni Robert Mekgonagal, je bio opčinjen smelom Izobel Ros, koja je živela u istom selu. Kao i njegove komšije, Robert je verovao da Izobel pohađa odabrani ženski internat u Engleskoj. Međutim, kada bi Izobel u to vreme nestajala iz svog doma mesecima, to je bilo da bi pohađala Hogvortsku školu čarobnjaštva i veštičarenja.

Svesna da bi njeni roditelji (veštica i čarobnjak) neblagonaklono gledali na vezu sa ozbiljnim mladim Normalcem, Izobel je čuvala svoju sve dublju vezu kao tajnu. Kad je napunila osamnaest godina, već je bila zaljubljena u Roberta. Na žalost, nije smogla hrabrosti da mu kaže šta je ona zapravo.

Par je pobegao i venčao se u tajnosti, što je izazvalo bes i jednih i drugih roditelja. Sada udaljena od svoje porodice, Izobel nije mogla da natera sebe da potamni sjaj medenog meseca, tako što bi rekla svom očaranom mužu da je diplomirala kao najbolja u Činima na Hogvortsu, niti da je bila kapiten školskog kvidičkog tima. Izobel i Robert su se preselili u parohijski dom (svešteničku kuću) na rubu Kejtnisa, gde se prelepa Izobela pokazala izvanredno sposobnom da se snađe na najbolji mogući način sa malenom svešteničkom platom.

Rođenje njihovog prvog deteta, Minerve, je donelo i radost i probleme. Budući da joj je nedostajala porodica, i cela magijska zajednica koje se odrekla zbog ljubavi, Izobel je insistirala da imenuje tek rođenu ćerku po svojoj babi, izuzetno talentovanoj veštici. Strano ime je nateralo zajednicu u kojoj je živela da upitno diže obrve, i prečasni Robert Mekgonagal je naišao na poteškoću da objasni svojim parohijanima izbor svoje žene. Osim toga, bio je uznemiren njenim neraspoloženjem. Prijatelji su ga uveravali da su žene često emocionalne nakon porođaja, i da će Izobel uskoro ponovo biti ona stara.

Izobel je, međutim, postajala sve više i više povučena, često se danima zatvarajući nasamo sa Minervom. Izobel je kasnije rekla svojoj ćerki da je još od prvog dana pokazivala male, ali nepogrešive znake magijske sposobnosti.

Igračke koje bi ostavili na visokim policama bi našli u njenoj kolevci. Porodična mačka se priklanjala njenoj volji, i pre nego što je naučila da priča. Očeve gajde su povremeno svirale same od sebe u udaljenoj sobi, što je bio fenomen koji je izazivao kikot male Minerve.

Izobel je bila rastrzana između ponosa i straha. Znala je da mora da prizna istinu Robertu, pre nego što bude svedok nečega što bi ga uznemirilo. Na kraju, kao odgovor Robertovom strpljivom ispitivanju, Izobel je briznula u plač, donela svoj štapić, koji je bio sakriven u zaključanoj kutiji pod njenim krevetom, i pokazala mu šta je ona.

Iako je Minerva bila previše mala da bi se sećala te noći, njene posledice su joj ostavile gorko razumevanje komplikacije odrastanja sa magijom među Normalcima. Mada je Robert Mekgonagal voleo svoju ženu podjednako i nakon otkrića da je veštica, bio je duboko šokiran njenim priznanjem, kao i činjenicom da je krila od njega takvu tajnu toliko dugo. Povrh toga, on, koji se ponosio time što je ispravan i pošten čovek, je sada bio uvučen u život obavijen tajnama, koji je bio u potpunom neskladu sa njegovom prirodom. Izobel mu je objasnila, kroz jecaje, da je ona (a i njihova ćerka) obavezana Međunarodnim statutom o tajnosti, i da moraju da kriju istinu o sebi, ili da se suoče sa besom Ministarstva Magije. Robert je takođe strepeo od pomisli kako bi meštani – u principu kruti, korektni, i konvencionalni – reagovali na saznanje da im je popadija veštica.

Ljubav je izdržala, ali je poverenje između njenih roditelja bilo uništeno, i Minerva, koja je bila pametno dete sa dobrom moći opažanja, je s tugom to primećivala. Mekgonagalovima se rodilo još dvoje dece, oba sina, i oba su, s vremenom, pokazali da imaju magijske sposobnosti. Minerva je pomogla majci da objasni Malkolmu i Robertu Mlađem da ne smeju da se šepure svojom magijom, i pomagala majci da prikrije od oca nezgode i sitne sramote koje je njihova magija ponekad izazivala.

Minerva je bila vrlo bliska sa svojim ocem Normalcem, na kojeg je, po temperamentu više ličila nego na majku. Sa bolom je videla koliko se bori sa čudnom porodičnom situacijom. Takođe je osetila koliki je napor bio za njenu majku da se uklopi u sasvim normalsko selo, i koliko joj je nedostajala sloboda koju je imala među sebi sličnima, kao i vežbanje svojih značajnih talenata. Minerva nikad nije zaboravila koliko je njena majka plakala, kada je pozivno pismo za Hogvortsku školu čarobnjaštva i veštičarenja, stiglo na Minervin jedanaesti rođendan; znala je da je Izobel jecala ne samo iz ponosa, već i zbog zavisti.

Školska karijera

Kao što to obično biva kada mladi čarobnjak ili veštica dolaze iz porodica koja se borila sa svojim magijskim identitetom, Hogvorts je, za Minervu Mekgonagal, bio mesto radosti i slobode.

Minerva je privukla na sebe neobičnu pažnju još prve večeri, kada se ispostavilo da je Šeširooklevana.[3] Nakon pet i po minuta, Šešir za sortiranje, koji se kolebao između kuće Rejvenklo i kuće Grifindor, je sortirao Minervu u Grifindor. (Tokom kasnijih godina ova okolnost je bila predmet sitnih šala između Minerve i njenog kolege Filijusa Flitvika, sa kojim je Šešir za razvrstavanje pretrpeo sličnu konfuziju, ali doneo suprotnu odluku. Dve glavešine kuća su bile zabavljene mišlju da se moglo desiti, da su ovi odlučujući momenti u njihovoj mladosti bili drugačiji, da imaju obrnute pozicije).

Već u startu se pokazalo da je Minerva najbolji prvak, sa posebnim talentom za Transfiguraciju. Kako je napredovala kroz školu, pokazivala je da je nasledila kako majčin talenat, tako i očev čelični osećaj za moral. Minervina školska karijera se preklopila dve godine sa školovanjem Pomone Mladice, koja je kasnije postala glavešina kuće Haflpaf, i dve žene su bile jako dobre prijateljice, kako tada, tako i kasnije u životu.

Do kraja svoje obuke u Hogvortsu, Minerva Mekgonagal je postigla impresivne rezultate: najviše ocene na O.Č.N.-u i O.I.Č.T.-u, prefekt, glavešina devojčica, i dobitnik nagrade Najperspektivnija nova nada časopisa „Tranfiguracija danas“. Pod vođstvom svog inspirativnog profesora Transfiguracije, Albusa Dambldora, uspela je da postane Animagus; njena životinjska forma, sa jasnim oznakama (prugasta mačka, belezi oko očiju u obliku naočara) su uredno registrovani u Registru Animagusa Ministarstva Magije. Minerva je takođe, kao i njena majka, bila talentovani igrač kvidiča, mada je nezgodni pad na njenoj poslednjoj godini (faul tokom finalne utakmice Grifindora protiv Sliterina, koja je odlučivala o osvajaču Školskog pehara) žestoko ugruvao, i doveo do loma nekoliko rebara i trajne žarke želje da gleda Sliterinov slom na kvidičkom terenu. Mada je odustala od kvidiča kada je napustila Hogvorts, urođeni takmičarski duh profesorke Mekgonagal je doveo do toga da je živo pratila uspeh tima svoje kuće, i pažljivo motrila na kvidičke talente.

Prva ljubavna patnja

Nakon što je diplomirala na Hogvortsu, Minerva se vratila u parohijski dom, da uživa još jedno leto sa svojom porodicom, pre nego što se uputi u London, gde joj je ponuđeno mesto u Ministarstvu Magije (Sekretarijat za sprovođenje magijskih zakona). Ovi meseci su se ispostavili kao najteži u Minervinom životu, jer se tada, sa jedva osamnaest godina, pokazalo da je prava ćerka svoje majke, budući da se do ušiju zaljubila u normalskog mladića.

To je bio prvi i jedini put u životu Minerve Mekgonagal kada bi se moglo reći da je izgubila glavu. Dugal Makgregor je bio zgodan, pametan i zabavan, sin lokalnog farmera. Mada je bila manje lepa od Izobel, Minerva je bila pametna, i zabavna. Dugal i Minerva su imali isti smisao za humor, vodili su žestoke rasprave, i slutili misteriozne dubine jedno u drugome. Pre nego što je i jedno od njih bilo svesno šta se dešava, Dugal je bio na jednom kolenu u sred oranja, pitajući Minervu da se uda za njega, a ona je pristajala.

Otišla je kući, s namerom da kaže roditeljima da se verila, a onda je shvatila da nije u stanju to da uradi. Cele te noći je ležala budna, razmišljajući o svojoj budućnosti. Dugal nije znao šta je ona, Minerva, zaista, isto kao što njen otac nije znao istinu o Izobel pre nego što su se venčali. Minerva je bila direktni svedok toga kakav bi brak mogao da joj bude, ako bi se udala za Dugala. Bio bi to kraj svih njenih ambicija; značilo bi zaključan štapić, i decu koju bi učila da lažu, možda čak i svog rođenog oca. Nije se zavaravala da bi je Dugal Makgregor pratio u London, dok bi radila u Ministarstvu. On se radovao tome da nasledi očevu farmu.

Rano sledećeg jutra, Minerva se izvukla iz roditeljske kuće, i otišla da kaže Dugalu da se predomislila, i da ne može da se uda za njega. Svesna činjenice da će, ako prekrši Međunarodni statut o tajnosti, izgubiti posao u Ministarstvu, zbog kojeg se prvenstveno i odricala Dugala, nije mogla da mu da dobar razlog za promenu svoje odluke. Ostavila ga je skrhanog, i otišla za London tri dana kasnije.

Karijera u Ministarstvu

Verovatno zato što su njena osećanja prema Ministarstvu Magije bila pod jakim uticajem toga što je nedavno pretrpela emotivnu krizu, Minerva Mekgonagal nije mnogo uživala ni u svom novom domu, ni na radnom mestu. Neki od njenih kolega su pokazivali ukorenjenu netrpeljivost prema Normalcima, što je, kad se uzme u obzir da je obožavala svog normalskog oca, da je i dalje volela Dugala Makgregora, dovelo do toga da ih je žestoko osuđivala. Mada je bila najefikasniji i najnadareniji radnik, i iako joj je njen znatno stariji šef, Elfinston Erkart, bio izuzetno drag, Minerva je bila nesrećna u Londonu, i polako je shvatila da joj nedostaje Škotska. Konačno joj je, nakon dve godine rada u Ministarstvu, ponuđeno prestižno unapređenje. Shvatila je da ga ne želi. Poslala je sovu u Hogvorts, pitajući da li bi je uzeli u obzir za mesto nastavnika. Sova joj se vratila za par sati, sa ponudom položaja u odeljku za Transfiguraciju, pod vođstvom šefa katedre, Albusa Dambldora.

Prijateljstvo sa Albusom Dambldorom

Škola je sa zadovoljstvom pozdravila povratak Minerve Mekgonagal. Minerva se bacila na posao, pokazavši se kao strog, ali inspirativan nastavnik. Ako je i čuvala pisma Dugala Makgregora zaključana u kutiji ispod kreveta, to je bilo (kako je čvrsto govorila sebi) bolje nego da tamo drži zaključan štapić. Pa ipak, bila je šokirana vešću koju je dobila od Izobel, koja ništa nije ni slutila, (u sred pisma u kojem je ćaskala o lokalnim vestima) da se Dugal oženio ćerkom drugog farmera.

Albus Dambldor je zatekao Minervu u njenoj učionici, svu u suzama, kasno te večeri, i ona mu je tada ispričala celu priču. Albus Dambldor joj je ponudio i utehu i savet, i ispričao Minervi o ličnoj porodičnoj istoriji, o kojoj do tada ništa nije znala. Poverenje koje su te večeri ukazali jedno drugome dvoje ljudi koje su bili izrazito zatvorenih i povučenih karaktera, je postalo osnova trajnog prijateljstva i razumevanja.

Minerva Mekgonagal je bila jedna od svega šačice ljudi koja je znala, ili makar slutila, koliko je za Albusa Dambldora bio užasan trenutak kada je 1945. doneo odluku da se suprotstavi mračnom čarobnjaku, Gelertu Grindelvaldu, i porazi ga.

Prvi Voldemortov[4] uspon

Minerva Mekgonagal nije predavala mladom Tomu Ridlu, ali joj je Dambldor poverio svoje strahove i sumnje u vezi sa njim. Minerva nije bila uvedena u Red Feniksa tokom Voldemortovog prvog uspona ka moći (u to vreme je Ministarstvo smatralo Red Feniksa odmetničkom skupinom; nekoliko uzastopnih ministara je delilo strah od Dambldorove harizme i magijskog talenta, i bili su skloni da se boje da bi on želeo da im zauzme mesto). Minervine sposobnosti kao Animagusa su se, međutim, pokazale korisnim u ovim mračnim periodima čarobnjačke istorije, i bez znanja svojih đaka je provela mnoge noći špijunirajući za Ministarstvo, prerušena u prugastu mačku, i na taj način nabavljajući Aurorima presudne informacije o aktivnostima Voldemortovih sledbenika.

Kao i većina magijske zajednice, i sama je pretrpela teške gubitke tokom prvog perioda Voldemortove moći. Među najtežim je bio gubitak brata Roberta; dva njena omiljena đaka, Lili Evans i Džejmsa Potera; i Dugala Makgregora, koji je ubijen sa ženom i decom, u nasumičnom antinormalskom napadu Smrtoždera. Dugalova smrt je bila strašan udarac za Minervu, koja se pitala da li bi možda uspela da spase Dugalov život da se udala za njega.

Brak

Tokom svojih prvih godina na Hogvortsu, Minerva Mekgonagal je ostala u prijateljskom odnosu sa svojim predašnjim šefom iz Ministarstva, Elfinstonom Ekartom. Posetio je dok je bio na odmoru u Škotskoj, i na njeno veliko iznenađenje i postiđenost, zaprosio je u čajdžinici Madam Padifut. Još uvek zaljubljena u Dugala Makgregora, Minerva ga je odbila.

Elfinston, pak, nikad nije prestao da je voli, ni da je prosi s vremena na vreme, mada je ona nastavljala da ga odbija. Međutim, smrt Dugala Makgregora, bez obzira na to koliko je bila traumatična, izgleda da je oslobodila Minervu. Nedugo nakon Voldemortovog prvog poraza, sada sedokosi Elfinston je ponovo zaprosio, tokom letnje šetnje oko jezera na teritoriji Hogvortsa. Ovog puta je Minerva prihvatila. Elfinston, koji je u to vreme već bio penzionisan, je bio van sebe od sreće, i kupio je malu kolibu u Hogsmidu za njih dvoje, odakle je Minerva mogla sa lakoćom da putuje svakodnevno na posao.

Budući da su je generacije đaka znale kao „profesorku Mekgonagal“, Minerva – koja je uvek bila po malo feminista – je objavila da će nakon venčanja zadržati svoje prezime. Tradicionalisti su šmrktali – zašto je Minerva odbijala da uzme čistokrvno ime, i zadržavala ime svog oca Normalca?

Brak (mada je bio suđen, bio je tragično kratak) im je bio veoma srećan. Iako nisu imali sopstvene dece, Minervini bratanići i bratanične (deca njene braće Malkolma i Roberta) su bili česti posetioci u njihovom domu. Ovo je bilo razdoblje velikog životnog zadovoljstva za Minervu.

Elfinstonova slučajna smrt, uzrokovana ujedom otrovne pipkulje, tokom treće godine njihovog braka, je izazvala ogromnu tugu u svakom ko je poznavao par. Nakon ovoga Minerva nije mogla da podnese da ostane sama u njihovoj kolibi, pa je nakon Elfinstonove sahrane spakovala stvari, i vratila se u svoju oskudnu, kamenom popločanu sobu u hogvortskom zamku, u koju se ulazi kroz sakrivena vrata u zidu njenog kabineta na prvom spratu. Uvek veoma hrabra i povučena, usmerila je svu svoju energiju na svoj posao, i malo ko je – s izuzetkom Albusa Dambldora – ikada shvatio koliko je patila.

Drugi čarobnjački rat

U vreme kada je Drugi čarobnjački rat počeo, Minerva više nije bila spremna da bude špijun za Ministarstvo, budući da je verovala da su postali korumpirani i opasni. Njen stav se nesumnjivo pooštrio nakon što je Hogvortsu nametnuta Dolores Džejn Ambridž, inspektor iz Ministarstva, i profesor Odbrane od Mračnih veština, sa kojom se Minerva sukobljavala mnogo oštrije, nego sa bilo kim od svojih drugih kolega tokom duge i raznovrsne karijere. Nakon sukoba sa Smrtožderima koji su napali Hogvorts u vreme smrti Albusa Dambldora, Minerva je postala punopravni član Reda Feniksa, koji je tada, više nego ikad, viđen kao protivzakonita organizacija.

Nakon što je Severus Snejp postavljen za direktora, posle njenog privremenog nadzora škole, Minerva Mekgonagal je ostala na oprezu da bi zaštitila đake što je bolje umela od zlonamerne pažnje Amikusa i Alekte Kerou, nastavnika Smrtoždera, koje je u školu poslao Lord Voldemort. Uprkos njenoj dobro poznatoj odanosti profesoru Dambldoru, Voldemort i njegovi sledbenici su verovali da je Minerva previše talentovana da bi je izgubili, i previše razumna da im se ne pridruži u potpunosti, kada jednom njihova pobeda bude garantovana.

Po ovom pitanju su, ipak, izuzetno grešili, i postupci Minerve Mekgonagal tokom čuvene Bitke za Hogvorts su pokazali da njena odanost Redu Feniksa nikad nije bila pokolebana. Ona je bila poslednja osoba koja se borila protiv Voldemorta pre nego što je umro, i bio je to dvoboj koji je preživela, te je kasnije postala uspešna i inspirativna direktorka škole kojoj je služila tako dugo i tako dobro. Novi ministar magije, Kingsli Okovgrom je nakon toga Minervi Mekgonagal dodelio orden Red Merlina, prve klase, a nedugo zatim se pojavila i na kartama sa likovima čuvenih veštica i čarobnjaka koje dolaze sa čokoladnim žabama, dostignuće koje, kako je sama priznala, nije ni sanjala da će postići.

Odnos sa Harijem Poterom

Minerva Mekgonagal je potajno bila zabavljena budalaštinama koje su se dešavale prilikom kršenja pravila. Pa ipak, često je dovodila u pitanje Dambldorovu sklonost da dozvoljava Hariju da uleće u ekstremne opasnosti, i rasteže mnoga školska pravila, tokom svojih pubertetskih godina, često pokazujući da je više štitila Harija nego tadašnji direktor. Hari je stekao Minervinu naklonost ne samo zato što je bio sin dvoje njenih najdražih đaka, već i zato što je, poput nje, pretrpeo ozbiljne gubitke. Mada nije ni razmazila, ni favorizovala Harija dok je bio njen đak, otkrila je dubinu poverenja koju je imala u njega tokom Bitke za Hogvorts, kada ga je u potpunosti podržala, uprkos tome što joj ni on, ni Dambldor nikad nisu sve rekli.

Nakon privatnog razgovora sa Harijem, Minerva Mekgonagal je donela kontroverznu odluku da doda portret Severusa Snejpa galeriji nekadašnjih direktora i direktorki u kancelariji u kuli.

Razmišljanja Dž. K. Rouling

Minerva je bila rimska boginja mudrosti, i zaštitnica ratnika. Vilijam Mekgonagal je slavljen kao najgori pesnik u britanskoj istoriji. Nešto u vezi sa njegovim imenom mi je bilo neodoljivo privlačno, kao i pomisao da bi tako briljantna žena mogla biti daleki rođak lakrdijaškog Mekgonagala.

Mali primer iz njegovog dela će vam dati osećaj za njegovu nenamernu komičnu vrednost. Sledeći odlomak je iz pesme koja je napisana u spomen na železničku tragediju iz viktorijanske ere:

Predivni železnički most preko Tej[5] *što srebrom sja!*

Avaj! Za teške reči što moram ih izreći ja,

Jer devedeset života stiže do svog kraja

1879. poslednjeg subotnjeg dana,

Što u pamćenjima našim ostaće još dugo, dugo vremena.

Prvi put kad se srećemo sa profesorkom Mekgonagal, ona je na uglu Šimširove ulice, u obliku prugaste mačke, i čita mapu. Tek kad je stigao profesor Dambldor ona je Transfigurirala nazad u svoju ljudsku formu. Ova retka sposobnost da se menja iz ljudske u mačiju formu, i obratno, čini profesorku Mekgonagal Animagusom. Koliko je tačno težak i specifičan ovaj vid magije? Hajde da saznamo.

ANIMAGUSI

DŽ. K. ROULING

Animagus je veštica ili čarobnjak koji, po sopstvenoj volji, mogu da se transformišu u životinju. Dok su u životinjskoj formi, zadržavaju većinu svoje sposobnosti da razmišljaju kao ljudsko biće, svest o sopstvenom identitetu, i svoja sećanja. Takođe će zadržati normalni životni vek, čak i ako u preuzmu životinjsku formu na duže vreme. Međutim, osećanja i emocije su pojednostavljeni, i takođe imaju i mnoge životinjske potrebe, hraneći se bilo čime za čim njihova životinjska tela žude, radije nego da traže normalnu ljudsku hranu.

Neverovatno je teško pretvoriti se u Animagusa, i proces, koji je komplikovan i oduzima puno vremena, može da krene dramatično nizbrdo. Kao rezultat toga, veruje se da ovu sposobnost ima manje od hiljadu čarobnjaka i veštica.

Animagus ima veliku potencijalnu prednost u sferi špijunaže i kriminala. Zbog toga postoji Registar Animagusa, za koji su svi Animagusi dužni da dostave lične detalje i precizan opis svog transformisanog oblika. Obično je slučaj da se jasni belezi ili nedostaci koje čovek ima prikažu i na životinji. Nedostavljanje svojih podataka Registru može da dovede do zatvaranja u Askaban.

Kada proces pretvaranja u Animagusa pođe naopako, to obično bude veoma naopako. Nestrpljivost tokom dugačkog i komplikovanog procesa je generalno koren svih tih propasti, koje se obično završe u nekoj užasnoj poluljudskoj-poluživotinjskoj mutaciji. Ne postoji poznati lek za takve greške, i oni koji ih naprave su često osuđeni da žive do kraja života u tom jadnom stanju, nemoćni da postanu u potpunosti životinja ili u potpunosti ljudsko biće.

Da bi se postalo Animagus potrebni su i talenat u Transfiguraciji i talenat u Napicima. Nije moguće preuzeti nikakvu odgovornost za bilo koje fizičke ili mentalne probleme koji se mogu javiti tokom praćenja sledećih instrukcija:

1. Tokom celog jednog meseca (od punog meseca do punog meseca), jedan jedini list mandragore mora konstantno da se nosi u ustima. List ne sme da se proguta ili izvadi iz usta u bilo kom trenutku. Ako se list izvadi iz usta, mora da se počne iz početka.

2. Izvadite list tokom punog meseca i stavite ga, natopljen vašom pljuvačkom, u malu, kristalnu bočicu koja se onda postavi pod zrake punog meseca (ako je noć oblačna, moraćete da nađete novi list mandragore i počnete ponovo ceo proces). U mesecom obasjanu kristalnu bočicu dodajte jednu vlas svoje kose, srebrnu kašičicu rose sakupljenu na mestu koje ni sunce ni ljudska noga nisu takli punih sedam dana, i ljušturu lutke moljca mrtvačka glava.{6} Staviti ovu mešavinu na tiho, mračno mesto, i ne gledati je, ili na bilo koji način uznemiravati, do sledeće oluje sa grmljavinom.

3. Dok se čeka oluja, treba pratiti sledeću proceduru u svitanje i sumrak – vrh štapića se položi na srce, i izgovara sledeća čin: „*Amato Animo Animato Animagus.*“

4. Čekanje na oluju može da potraje nedeljama, mesecima, pa čak i godinama. Tokom ovog vremena kristalnu bočicu ne treba uznemiravati na bilo koji način, i sunce ne sme da je dodirne. Ako dođe u dodir sa suncem, povećava mogućnost za najgore mutacije. Odolite izazovu da pogledate svoj napitak pre nego što sevnu prve munje u oluji. Ako nastavite da ponavljate svoju čin u zoru i sumrak, doći će trenutak kada ćete, prilikom dodira grudi vrhom štapića, moći da osetite drugi otkucaj srca, ponekad jači nego prvi, ponekad slabiji. Ništa ne treba menjati. Čin treba da se šapuće, bez preskakanja u određeno vreme, i da se ni jednom ne propusti.

5. Odmah nakon pojavljivanja munja na nebu, uputite se pravo ka mestu gde je skrivena vaša kristalna bočica. Ako ste pratili pravilno sve prethodne korake, u njoj ćete otkriti gutljaj napitka crvenog kao krv.

6. Od suštinske je važnosti da se momentalno uputite ka velikom, bezbednom mestu, gde vaša transformacija neće izazvati uzbunu, ili

vas dovesti u fizičku opasnost. Položite vrh svog štapića na srce, izgovorite čini „*Amato Animo Animato Animagus*“, i popijte napitak.

7. Ako sve bude teklo kako treba, osetićete žestok bol i intenzivne, dvostruke otkucaje srca. U vašem umu će se pojaviti oblik bića u koje ćete se uskoro transformisati. Ne smete se bojati. U tom trenutku je prekasno pobeći od transformacije u koju ste svojevoljno krenuli.

8. Prva transformacija je obično neudobna i zastrašujuća. Odeća i stvari, kao što su naočari ili nakit, se utope u kožu i postaju jedno s krznom, krljušti, ili bodljama. Nemojte se opirati i nemojte paničiti, ili će životinjski um možda steći dominaciju, i moglo bi vam se desiti da uradite nešto budalasto, poput bežanja kroz prozor, ili zaletanja u zid.

9. Kada je vaša transformacija završena trebalo bi da se osećate fizički udobno. Savetujemo da prvo uzmete svoj štapić i sakrijete ga na sigurno mesto, gde ćete moći da ga nađete, kada ponovo uzmete ljudsku formu.

10. Da bi ste se vratili u ljudsku formu, zamislite svoj ljudski izgled što je jasnije moguće. Ovo bi trebalo da bude dovoljno, ali ne dozvolite da vas uhvati panika, ako se transformacija ne desi odmah. Uz vežbu ćete naučiti da pređete iz jedne u drugu formu samo snagom volje, prosto zamišljajući biće. Napredni Animagusi mogu da se transformišu bez štapića.

U principu, čarobnjaci više vole da se odeća Transfiguriše sa njima, da bi izbegli poniženje da se pojave goli. Međutim, moguće je ostaviti odeću, ako neko želi da ostavi utisak da je otišao na kupanje, ili nešto slično. Što je veštica ili čarobnjak duže Animagus, postaju sve bolji u biranju precizne forme svoje transformacije.

Životinja u koju se čarobnjak ili veštica, koji su Animagusi, pretvara je, izgleda, uvek ona koja postane Patronus. Ne postoji poznati primer da se forma Animagusa promenila da se podudara sa Patronusom, ako bi se Patronus promenio, ali Animagus koji može da napravi Patronusa je veoma redak slučaj, i nikad nisu sprovedena istraživanja na dovoljno velikom uzorku, da bi se mogli izneti čvrsti zaključci.

Biti Animagus je privilegija – i to takva da zahteva neverovatnu veštinu, i puno teškog rada. Biti vukodlak, je s druge strane, nešto što se desi veštici ili čarobnjaku protiv njihove volje. Vukodlački život može biti pun patnje, i često usamljen, kao što smo naučili od Remusa Lupina.

Saznajte više o Lupinovom detinjstvu, njegovoj ljubavi prema Nimfadori Tonks, i danu kada ga je ujeo Fenrir Suri, i otkrijte zašto je pisanje njegove biografije iznova rastužilo Dž. K. Rouling.

REMUS LUPIN

DŽ. K. ROULING

DATUM ROĐENJA:

10. mart

ŠTAPIĆ:

Kedar i dlaka jednoroga, deset i jedna četvrtina inča,[7] savitljiv

HOGVORTSKA KUĆA:

Grifindor

SPECIJALNE SPOSOBNOSTI:

Naročito nadaren u Odbranih od Mračnih veština, vukodlak

PATRONUS:

Vuk

RODITELJI:

Otac čarobnjak, majka Normalka

PORODICA:

Supruga Nimfadora Tonks, sin Edvard Remus (Tedi) Lupin

Roditelji

Remus Lupin je bio jedino dete čarobnjaka Lajala Lupina, i njegove žene Normalke, Houp Hauel.

Lajal Lupin je bio izuzetno pametan, prilično stidljiv mladić, koje je do svoje tridesete postao svetski priznati autoritet na polju ne-ljudskih spiritualnih utvara. Ovo uključuje poltergajste, bauke, i ostala čudna bića koja, mada se ponekad ponašaju i izgledaju kao duhovi, nikad nisu bili stvarno živi, i ostaju misterija čak i unutar čarobnjačkog sveta.

Na istražnom putu u guste velške šume u kojima se navodno šunjao naročito opak bauk, Lajal je naleteo na svoju buduću ženu, Houp Hauel, prelepu Normalku koja je radila u kancelariji za osiguranje u Kardifu, i koja je pošla u nesmotrenu šetnju kroz, kako je mislila, nevini šumarak. Normalci mogu da osete bauke i poltergajste, i Houp, koja je bila naročito maštovita i osetljiva osoba, je postala ubeđena da je nešto posmatra kroz mrak, između drveća. Na kraju je njena mašta postala toliko preterano aktivna da je bauk uzeo formu krupnog čoveka, zlokobnog izgleda, koji se kretao prema njoj režeći, ispruženih ruku, u tami. Kada je čuo njen vrisak, mladi Lajal je dotrčao između drveća, nateravši utvaru jednim zamahom štapića da se skupi u šampinjon. Prestravljena Houp je mislila, u svoj svojoj konfuziji, da je oterao njenog potencijalnog napadača, i njegove prve reči – „sve je u redu, bio je to samo bauk“ – nisu ostavile utisak na nju. Primetivši koliko je lepa, Lajal je doneo mudru odluku da više ne priča o baucima, već se složio da je čovek bio krupan i zastrašujuć, i da je jedina razumna stvar koju bi on mogao da uradi bila da otprati Houp da bi je zaštitio.

Mladi par se zaljubio, pa čak ni Lajalovo postiđeno priznanje, nekoliko meseci kasnije, da Houp nije ni jednog trenutka stvarno bila u opasnosti, nije oslabilo njeno interesovanje. Na Lajalovu veliku radost, Houp je prihvatila njegovu prosidbu, i s puno entuzijazma se bacila na pripreme za venčanje, koje su uključile i tortu sa ukrasom u obliku bauka.

Prvo i jedino dete Lajala i Houp, Remus Džon, je rođen nakon prve godine braka. Veseo, zdrav dečkić je pokazivao rane znake magije, i oba roditelja su maštala da će slediti očeve stope, i kada za to dođe vreme, pohađati Hogvortsku školu čarobnjaštva i veštičarenja.

Ujeden

Do vremena kada je Remus napunio četiri godine, količina Mračne magije se širom zemlje postojano povećavala. U to vreme ih je samo nekolicina znala šta se krije iza rastućeg broja napada i viđanja – prvi uspon u moći Lorda Voldemorta je bio u toku, i Smrtožderi su regrutovali sve vrste Mračnih bića da im se pridruže u naporima da obore Ministarstvo Magije. Ministarstvo je pozvalo stručnjake po pitanju Mračnih bića – čak i onih sitnijih, poput bauka i poltergajstova – da bi im pomogli da razumeju i zaustave pretnju. Lajal Lupin je bio među onima koji su bili pozvani da se pridruže Odseku za regulaciju i kontrolu magijskih bića, što je rado i učinio. Tu se Lajal i sreo licem u lice sa vukodlakom poznatim pod imenom Fenrir Suri, koji je priveden na saslušanje u vezi sa smrću dvoje normalske dece.

Registar vukodlaka je bio slabo ažuriran. Čarobnjaci su toliko izopštavali vukodlake, da su se oni generalno klonili kontakata sa drugim ljudima; živeli su u, kako su se sami nazivali, „čoporima“, i činili sve što su mogli da bi izbegli registraciju. Suri, za kojeg Ministarstvo nije ni znalo da je vukodlak, je tvrdio da je samo normalski prosjak, koji je bio krajnje fasciniran činjenicom da se nalazi u sobi punoj čarobnjaka, i užasnut pričom o jadnoj, mrtvoj deci.

Prljava odeća koju je Suri imao, kao i odsustvo štapića, su bili dovoljni da dva člana istražne komisije, pretrpani poslom, i ne baš upućeni u tematiku, poveruju da govori istinu, ali se Lajal Lupin nije dao tako lako prevariti. Prepoznao je neke znake u pojavi i ponašanju Surog, i rekao komisiji da bi Suri trebao da bude zadržan u pritvoru do sledećeg punog meseca, što je bilo za dvadeset i četiri časa.

Suri je sedeo u tišini, dok su se ostali članovi komisije podrugivali Lajalu („Lajale, samo se ti drži svojih velških bauka, u tome si dobar“). Lajal, koji je u principu bio blag čovek, se naljutio. Opisao je vukodlake kao bića „bez duše, zla, koja zaslužuju samo smrt“. Komisija je izbacila Lajala iz prostorije, predsednik komisije se izvinio prosjaku Normalcu, i Suri je bio oslobođen.

Čarobnjak koji je izveo Surog iz prostorije za ispitivanje je planirao da na njega baci memorijsku čin, da bi zaboravio da je bio unutar Ministarstva. Pre nego što je imao priliku to da uradi, Suri mu se otrgao, uz pomoć dva saučesnika, koji su se šunjali oko ulaza, i tri vukodlaka su pobegla.

Suri nije časio ni časa da sa svojim prijateljima podeli kako ih je Lajal Lupin upravo opisao. Njihova osveta čarobnjaku, koji je smatrao da su

vukodlaci zasluživali samo smrt, je bila brza i užasna.

Malo pre petog rođendana Remusa Lupina, dok je mirno spavao u svom krevetu, Fenrir Suri je provalio kroz prozor dečakove sobe i napao ga. Lajal je stigao do sobe na vreme da spase dečakov život, oteravši Surog iz kuće brojnim moćnim kletvama. Međutim, od tog trenutka Remus je postao u potpunosti vukodlak.

Lajal Lupin nikada sebi nije oprostio reči koje je izgovorio pred Surim na ispitivanju: „bez duše, zla, koja zaslužuju samo smrt“. Samo je, kao papagaj, ponovio ono što je oduvek bilo standardno viđenje vukodlaka u njegovoj zajednici, ali njegov sin je bio ono što je oduvek bio – drag i pametan – osim tog strahovitog perioda tokom punog meseca kada je prolazio kroz bolnu transformaciju i postajao opasnost po svakoga oko njega. Mnogo godina je Lajal krio istinu o napadu od svog sina, uključujući i identitet napadača, bojeći se Remusovog prebacivanja.

Detinjstvo

Lajal je učinio sve što je bio u njegovoj moći da nađe lek, ali ni napici, ni čini nisu mogli da pomognu njegovom sinu. Od tada je životom porodice dominirala potreba da sakriju Remusovo stanje. Preselili su se iz sela u grad onog momenta kad je počelo da se šuška o dečakovom ponašanju. Prijatelji veštice i čarobnjaci su primetili kako je Remus postajao iznuren dok se približavao mlad mesec, a da i ne pominjemo njegove nestanke svakog meseca. Remus nije smeo da se igra sa drugom decom, da mu ne bi izletela istina o njegovom stanju. Kao posledica toga, uprkos ljubavi svojih roditelja, bio je veoma usamljen dečak.

Dok je Remus bio mali nije bilo teško držati ga zatvorenog tokom transformacije; zaključana soba, i dosta čini za utišavanje su obično bili dovoljni. Međutim, kako je odrastao, tako je odrastalo i njegovo vučje ja, i do trenutka kada je imao deset godina, bio je u stanju da izbije vrata i smrska prozore. Bile su potrebne sve jače i jače čini da ga obuzdaju, i Houp i Lajal su smršali od brige i straha. Obožavali su svog sina, ali su znali da njihova zajednica – već okupirana porastom Mračnih aktivnosti oko njih – ne bi bila popustljiva prema vukodlaku koji nije pod kontrolom. Nade koje su nekad imali za svog sina su bile srušene, i Lajal je podučavao Remusa kod kuće, siguran da nikad neće moći da kroči u školu.

Neposredno pre Remusovog jedanaestog rođendana, niko drugi do Albus Dambldor, direktor Hogvortsa, se pojavio nepozvan na pragu porodice Lupin. Uzbuđeni i uplašeni, Lajal i Houp su probali da ga spreče da uđe, ali je nekako, pet minuta kasnije, Dambldor sedeo ispred kamina, jeo pogačice, i igrao gobkamenje sa Remusom.

Dambldor je objasnio Lupinima da zna šta se desilo sa njihovim sinom, Suri se hvalio šta je uradio, a Dambldor je imao špijune među Mračnim bićima. Međutim, Dambldor je Lupinima takođe rekao da smatra da nema razloga da Remus ne dođe u školu, objasnivši im šta je smislio da bi omogućio dečaku da ima bezbedno i sigurno mesto za svoje transformacije. Zbog rasprostranjenih predrasuda prema vukodlacima, Dambldor se složio da bi, za Remusovo lično dobro, bilo bolje da se o njegovom stanju ne priča. Jednom mesečno bi odlazio u sigurnu i udobnu kuću u selu Hogsmid, koja je bila zaštićena brojnim činima i u koju se moglo doći samo kroz podzemni prolaz koji se nalazio na teritoriji Hogvortsa, i tu bi mogao da se transformiše na miru.

Remusovo uzbuđenje je bilo veće nego ikad. Njegov životni san je bio da upozna drugu decu, i da, po prvi put u životu, ima prijatelje i drugove za igru.

Škola

Nakon što je bio sortiran u Grifindor, Remus Lupin se sprijateljio sa dva vesela, samopouzdana, i buntovna dečaka, Džejmsom Poterom i Sirijusom Blekom. Njih je privukao Remusov tihi smisao za humor i dobrota koju su cenili, čak i ako je sami nisu uvek posedovali. Remus, koji je uvek bio prijateljski nastrojen prema gubitnicima, je bio ljubazan prema niskom i sporom Piteru Petigruu, koji je takođe bio u Grifindoru, i kojeg Džejms i Sirijus bez Remusovog ubeđivanja, možda ne bi smatrali vrednim svoje pažnje. Uskoro su ova četvorica postali nerazdvojni.

Remus je bio savest četvorke, ali je ponekad i savest grešila. Nije odobravao to što su neumorno maltretirali Severusa Snejpa, ali je toliko voleo Džejmsa i Sirijusa, i bio im je toliko zahvalan što su ga prihvatili, da im se nije uvek suprotstavljao onoliko koliko je znao da bi trebao.

Neizbežno, njegova tri najbolja druga su uskoro postali radoznali zašto je Remus morao da iščezne svakog meseca. Kako ga je usamljeno detinjstvo uverilo da bi ga prijatelji napustili, ako bi saznali da je vukodlak, Remus je smišljao sve detaljnije laži, da bi opravdao svoje odsustvo. Džejms i Sirijus su pogodili šta je posredi tokom druge godine školovanja. Remus je ostao zapanje i bezgranično zahvalan kad, ne samo da su mu ostali prijatelji, već su smislili genijalan način da mu ublaže redovne izolacije. Takođe su mu dali i nadimak koji ga je pratio tokom celog školovanja: „Mesečko“. Remus je završio školsku karijeru kao prefekt.

Red Feniksa

Do trenutka kada su četiri prijatelja završila školu, uzdizanje Lorda Voldemorta je bilo skoro gotovo. Pravi otpor protiv njega je bio koncentrisan u tajnoj organizaciji koja se zvala Red Feniksa, i kojoj su se sva četiri mladića pridružila.

Smrt Džejmsa Potera, i njegove žene Lili, od ruke Lorda Voldemorta, je bio jedan od najtraumatičnijih događaja u Remusovom već problematičnom životu. Prijatelji su mu značili više nego što je to obično slučaj, jer je davno prihvatio činjenicu da bi ga većina ljudi tretirala kao otpadnika, i da ne postoji mogućnost da se oženi i ima decu. Da stvar bude još gora, u toku istog dana je izgubio još dvojicu najboljih prijatelja. Remus je bio na severu zemlje, na zadatku koji je dobio od Reda Feniksa, kada je čuo užasnu vest da je jedan od njih ubio drugog, i bio poslat u Askaban, kako kao izdajnik Reda, tako i samih Džejmsa i Lili.

Voldemortov pad, koji je bio takav izvor sreće za ostatak čarobnjačke zajednice, je obeležio početak dugog perioda samoće i tuge za Remusa. Izgubio je tri bliska prijatelja, a sa raspuštanjem Reda, njegovi pređašnji drugovi su se vratili svojim užurbanim životima sa porodicama. Njegova majka je sad bila mrtva, i dok se Lajal, njegov otac, uvek radovao da vidi svog sina, Remus je odbijao da ugrozi očev miran život tako što bi se vratio da živi sa njim.

Remus je sad živeo od danas do sutra, jedva sastavljajući kraj s krajem, prihvatajući poslove koji su bili daleko ispod njegovog nivoa sposobnosti, uvek svestan da će morati da ih napusti pre nego što njegov obrazac bolesti, jednom mesečno tokom punog meseca, padne u oči njegovim kolegama.

Napitak protiv vukodlaštva

Jedan napredak u čarobnjačkoj zajednici je dao Remusu nadu: otkriće napitka protiv vukodlaštva. Mada ovaj napitak nije sprečavao vukodlaka da izgubi svoju ljudsku formu jednom mesečno, ograničavao je transformaciju na običnog, pospanog vuka. Remusov najveći strah je oduvek bio da će ubiti nekoga dok nije pri sebi. Međutim, napitak protiv vukodlaštva je bio kompleksan, i sastojci mu nisu bili jeftini. Remus nije imao mogućnosti da ga napravi, a da ne prizna šta je, pa je zato nastavio svoje usamljeno postojanje, potucajući se.

Povratak u Hogvorts

Još jednom je Albus Dambldor promenio tok života Remusu Lupinu, kada ga je našao u trošnoj, maltene napuštenoj kolibi u Jorkširu. Oduševljen što se sreo sa direktorom, Remus je ostao zapanjen kada mu je Dambldor ponudio položaj nastavnika Odbrane od Mračnih veština. Tek kada mu je Dambldor objasnio da će imati neograničenu količinu napitka protiv vukodlaštva, zahvaljujući veštini majstora Napitaka, Severusa Snejpa, Remus je prihvatio ponudu.

Na Hogovortsu se ispostavilo da je Remus talentovan nastavnik, sa retkim osećajem za sopstveni predmet, i dubokim razumevanjem svojih đaka. Kao i uvek, naročitu pažnju je posvećivao onima koji su bili zanemareni, pa su i Nevil Longbotom, i Hari Poter, imali koristi od njegove mudrosti i dobrote.

Međutim, Remusov stari nedostatak se opet ispoljio. Imao je ozbiljne sumnje u vezi sa jednim svojim starim prijateljem, poznatim beguncem, ali se nije usudio da ih podeli sa bilo kime u Hogvortsu. Njegova očajnička želja da pripada, i da ga ljudi vole, je istovremeno značila da nije bio ni hrabar, ni iskren, onoliko koliko je trebalo da bude.

Splet nesrećnih okolnosti je doveo do toga da je Remus, na teritoriji škole, prošao kroz punu transformaciju u vukodlaka. Ozlojeđenost koja Severusa Snejpa nije napustila, uprkos sadašnjoj Remusovoj profesionalnoj ljubaznosti, je dovela do toga da su sada svi znali šta je zapravo nastavnik Odbrane od Mračnih veština. Remus se smatrao dužnim da podnese ostavku, i još jednom napusti Hogvorts.

Brak

Kada je Lord Voldemort ponovo počeo da se uzdiže, stari pokret otpora se pregrupisao, i Remus se ponovo našao u Redu Feniksa.

Ovog puta, grupa je uključivala i Aurora, koji je bio premlad da bude u Redu tokom njegovog prvog postojanja. Pametna, hrabra, i zabavna, sa ružičastom kosom, Nimfadora Tonks je bila štićenica Alastora „Ludookog“ Ćudljivka, najopasnijeg i najiskusnijeg Aurora od svih.

Remus, često melanholičan i usamljen, je prvo bio zabavljen, pa impresioniran, pa onda i potpuno ozbiljno očaran mladom vešticom. Da se to dogodilo u vreme mira, Remus bi se prosto preselio drugde i našao drugi posao, da ne bi morao da pati, gledajući kako se Tonks zaljubljuje u zgodnog, mladog čarobnjaka iz kancelarije Aurora, što je ono što je on očekivao da se desi. Međutim, ovo je bio rat; Redu Feniksa su bili potrebni oboje, i niko nije znao šta donosi sutra. Remus je osećao da je opravdano da ostane tačno tu gde je bio, zadržavajući svoja osećanja za sebe, ali tajno se radujući svaki put kad bi ga neko spojio sa Tonks za neki, naročito noćni, zadatak.

Remusu nikad nije palo na pamet da bi Tonks mogla da mu uzvrati osećanja, budući da se toliko navikao da se smatra nečistim i nedostojnim. Jedne noći dok su ležali u zasedi ispred poznate smrtožderske kuće, nakon godinu dana sve prisnijeg prijateljstva, Tonks je neobavezno prokomentarisala jednog od njihovih prijatelja iz Reda („I dalje je zgodan, čak i posle Askabana, zar ne?“). Pre nego što je mogao da se zaustavi, Remus je odgovorio ogorčeno, pretpostavljajući da počinje da joj se sviđa njegov stari prijatelj („Uvek je imao uspeha kod žena.“). Na taj komentar se Tonks iznenada naljutila. „Znao bi ti savršeno dobro ko se meni sviđa, da nisi previše zauzet samosažaljevajući se, da bi primetio.“

Remusova prva reakcija je bila sreća kakvu nikad nije osetio u životu, ali ona je utrnula gotovo istog trenutka, zbog obaveze koja ga je lomila. Oduvek je znao da ne može da se oženi i rizikuje da prenese svoje bolno i sramno stanje. Stoga se pravio da nije razumeo Tonks, što nju uopšte nije zavaralo. Mudrija od Remusa, bila je sigurna da je on voli, ali da odbija da to prizna zbog pogrešnog shvatanja plemenitosti. Međutim, on je počeo da izbegava bilo kakve zajedničke zadatke, jedva je razgovarao sa njom, i počeo je da se dobrovoljno javlja za najopasnije misije. Tonks je postala beskrajno nesrećna, ubeđena ne samo da čovek kojeg voli više nikad neće dobrovoljno provesti vreme sa njom, već i da bi možda radije pošao pravo u smrt, nego priznao šta

oseća.

Remus i Tonks su se oboje borili protiv Lorda Voldemorta i njegovih Smrtoždera u Odeljku za misterije, u bitki koja je dovela do javne obznane Voldemortovog povratka. Gubitak poslednjeg školskog prijatelja tokom te bitke nije ublažio Remusov sve jači samodestruktivni stav. Tonks je samo mogla s očajanjem da gleda dok se on dobrovoljno javljao da špijunira za Red, odlazeći da živi među drugim vukodlacima, u pokušaju da ih privuče na Dambldorovu stranu. Na ovaj način se izlagao mogućoj odmazdi Fenrira Surog, vukodlaka koji mu je zauvek promenio život.

Remus se našao licem u lice i sa Surim i sa Tonks, godinu dana kasnije, kada se Red sudario sa Smrtožderima u zamku. Tokom ove bitke Remus je izgubio još jednu osobu koju je voleo: Albusa Dambldora. Svaki član Reda je obožavao Dambldora, ali za Remusa je on predstavljao vrstu dobrote, tolerancije, i razumevanja, koje nije dobio ni od koga drugog na celom svetu, sem od svojih roditelja, i svoja tri najbolja druga, i bio je jedini čovek ikad, koji mu je ponudio posao u normalnom čarobnjačkom društvu.

Nakon krvave bitke, inspirisana načinom na koji je Fler Delaker proklamovala svoju večnu ljubav za Bila Vizlija, kojeg je napao Suri, Tonks je napravila hrabar korak i pred svima izjavila ljubav Remusu, koji je bio prinuđen da prizna snagu svoje sopstvene ljubavi prema njoj. Uprkos stalnom gunđanju da se ponaša sebično, Remus se oženio sa Tonks u maloj tihoj ceremoniji na severu Škotske, a za kumove su pozvali ljude iz obližnje čarobnjačke taverne. Nastavio je da se boji da će stigma koja je bila vezana za njega uticati na njegovu ženu i nije želeo halabuku oko njihovog stupanja u brak; stalno se klatio između ushićenja što se oženio ženom svojih snova, i užasa zbog onoga što je možda uzrokovao oboma.

Roditeljstvo

Nakon nekoliko nedelja od kad su se venčali, Remus je shvatio da je Tonks trudna, i svaki strah koji je ikad osetio, se ponovo javio. Bio je ubeđen da je preneo svoje stanje na nevino dete, i da je osudio Tonks na isti život kakav je imala njegova majka, da se zauvek seljaka okolo, bez mogućnosti da se igde skrasi, jer će morati da krije svoje sve nasilnije dete od ljudi. Pun kajanja i samooptuživanja, Remus je pobegao, ostavivši trudnu Tonks, da potraži Harija, i ponudi mu da ga prati na bilo kakvoj avanturi prkošenja smrti, koja ga je očekivala.

Na Remusov šok i nezadovoljstvo, sedamnaestogodišnji Hari ne samo da je odbio njegovu ponudu, već se naljutio i počeo da vređa. Rekao je svom bivšem nastavniku da se ponaša sebično i neodgovorno. Remus je na to odgovorio nekarakterističnim nasiljem, izjurio iz kuće, i sklonio su u uglu „Probušenog kotla“, gde je pio, pušeći se od besa.

Međutim, nakon nekoliko sati razmišljanja, Remus je bio prinuđen da prihvati da ga je njegov bivši učenik naučio vrednu lekciju. Džejms i Lili, sećao se Remus, su bili sa Harijem do smrti. Njegovi sopstveni roditelji, Lajal i Houp, su žrtvovali svoj mir i sigurnost da bi zadržali porodicu na okupu. Remus je napustio krčmu duboko posramljen, i vratio se svojoj ženi, da je moli za oproštaj, uverivši je da je, šta god da im budućnost donese, nikad više neće ostaviti. Tokom ostatka Tonksine trudnoće Remus je izbegavao zadatke za Red Feniksa, i kao prioritet imao zaštitu svoje žene i nerođenog deteta.

Sin Lupinovih, Edvard Remus (Tedi), je dobio ime po Remusovom nedavno preminulom tastu. Na olakšanje i radost oba roditelja, na rođenju nije pokazao znake likantropije, ali jeste nasledio majčinu sposobnost da po svojoj volji promeni svoj izgled. U noći kada se Tedi rodio, Remus je nakratko ostavio Tonks i njihovog sina na brigu svojoj tašti, da bi mogao da pronađe Harija, po prvi put nakon njihovog besnog sukoba. Tada je zamolio Harija da bude Tedijev kum, budući da je osećao samo oproštaj i zahvalnost prema osobi koja ga je poslala kući, porodici, koja mu je dala najveću sreću.

Smrt

I Remus i Tonks su se vratili u Hogvorts za poslednju bitku protiv Voldemorta, ostavivši svog malenog sina kod njegove bake. Par je znao da će, ako Voldemort pobedi u ovoj bitki, njihova porodica sasvim sigurno biti zatrta: oboje su bili ozloglašeni članovi Reda Feniksa. Tonks je u očima svoje tetke Smrtožderke, Belatriks Lestrejndž, bila obeležena žena, a njihov sin je bio sušta suprotnost čistokrvnima, budući da je imao puno rođaka Normalaca, i trun vukodlaštva.

Mada da je preživeo brojne sukobe sa Smrtožderima, i vešto i hrabro se izvukao iz mnogih kritičnih situacija, Remus Lupin je dočekao svoj kraj od ruke Antonina Dolohova, jednog od onih koji su najduže služili Voldemortu, i svakako jednog od najprilježnijih i najsadističkijih Smrtoždera. Remus već više nije bio u najboljem stanju za borbu, kada je pojurio da se pridruži bitki. Meseci neaktivnosti, tokom kojih je koristio mahom čini za prikrivanje i zaštitu, su otupeli njegovu sposobnost za dvoboje, i kada je krenuo na protivnika Dolohovljeve sposobnosti, koji se prekalio tokom meseci ubijanja i sakaćenja, njegove su reakcije bile prespore.

Remusu Lupinu je posthumno dodeljen orden Reda Merlina, prve klase, što je bilo prvi put u istoriji da je ova čast pripala jednom vukodlaku. Primeri koje je napravio svojim životom i smrću su puno učinili da se ukloni stigma sa vukodlaka. Oni koji su ga znali ga nikad nisu zaboravili: hrabrog, ljubaznog čoveka koji je činio najbolje moguće u veoma teškim situacijama, i koji je pomogao mnogo više nego što je ikada shvatio.

Razmišljanja Dž. K. Rouling

Remus Lupin je bio jedan od mojih omiljenih likova u celom serijalu o Hariju Poteru. Ponovo sam rasplakala sebe dok sam pisala ovaj deo, jer sam mrzela to što sam ga ubila.

Lupinovo stanje – likantropija (vukodlaštvo) – je metafora za one bolesti koje nose stigmu, kao što su HIV i sida. Najrazličitija sujeverja kao da okružuju krvna stanja, verovatno zbog tabua vezanih za samu krv. Čarobnjačka zajednica je jednako podložna histeriji i predrasudama, kao i Normalska, i Lupinov lik mi je dao šansu da istražim te stavove.

Remusov Patronus nikad nije otkriven u knjigama o Hariju Poteru, uprkos tome što je upravo on naučio Harija koliko je teška i neobična umetnost prizvati ga. U pitanju je, zapravo, vuk – običan vuk, ne vukodlak. Vukovi su porodično orjentisani, i neagresivni, ali Remus nije voleo formu svog Patronusa, koja je bila stalni podsetnik na njegovo stanje. Sve vučije mu se gadilo, i često je namerno pravio bezoblične Patronuse, naročito kad su drugi gledali.

Likantropija sa sobom nosi težak život. Iz sledećeg zapisa o vukodlacima ćemo saznati zašto je bilo toliko teško za Remusa i njegovu vrstu da se integrišu u ostatak društva.

VUKODLACI

DŽ. K. ROULING

Vukodlaci postoje u celom svetu, i tradicionalno su bili otpadnici od čarobnjačke zajednice, iz koje su često poticali; veštice i čarobnjaci koji su se često bavili lovom i istraživanjem takvih bića su izloženi višem stepenu rizika za napad nego prosečan Normalac. Krajem devetnaestog veka, veliki engleski autoritet po pitanju vukodlaka, profesor Marlou Zaočnjak,{8} je sproveo prvo detaljno izučavanje njihovih navika. Otkrio je da su skoro svi koje je uspeo da prouči i ispita, bili čarobnjaci pre nego što si bili ujedeni. Od vukodlaka je takođe saznao da Normalci imaju drugačiji „ukus“ od čarobnjaka, i da postoje mnogo veće šanse da će umreti od rana, dok će veštice i čarobnjaci verovatnije preživeti, i postati vukodlaci.

Stav Ministarstva Magije prema vukodlacima je oduvek bio nejasan i neefikasan. 1637. godine je usvojen Kodeks o ponašanju vukodlaka, koji su vukodlaci trebali da potpišu, i kojim bi se obavezali da neće napadati nikoga, već se zaključavati na sigurno svakog meseca. Sasvim očekivano, niko nije potpisao Kodeks, budući da niko nije bio spreman da dođe u Ministarstvo i prizna da je vukodlak, što je bio problem sa kojim se suočio i kasniji Registar vukodlaka. Godinama je Registar vukodlaka, u koji je svaki vukodlak trebao da unese svoje ime i lične podatke, bio nepotpun i nepouzdan, budući da su mnogi novougriženi pokušavali da prikriju svoje stanje, i izbegnu neminovnu sramotu i izgnanstvo. Kancelarija za zveri i Kancelarija za bića Odseka za regulaciji i kontrolu magijskih stvorenja su se godinama prebacivale sa vukodlacima, budući da niko nije mogao da se odluči da li bi vukodlaci trebalo da budu klasifikovani kao ljudi ili kao zveri. U jednom trenutku su i Registar vukodlaka i Jedinica za hvatanje vukodlaka bili pri Kancelariji za zveri, dok je istovremeno Kancelarija za bića započela Servis za pomoć vukodlacima. Niko se nikad nije javio Servisu za pomoć, iz istih razloga iz kojih se svega nekolicina upisala u Registar, i na kraju je zatvoren.

Da bi čovek postao vukodlak, neophodan je ujed vukodlaka dok je u svojoj vukodlačkoj formi, u vreme punog meseca. Kada se pljuvačka

vukodlaka pomeša sa krvlju žrtve dolazi do zaraze.

Mnogi normalski mitovi i legende koji okružuju vukodlake su, mahom, netačni, mada neki sadrže mrvice istine. Srebrni meci ne ubijaju vukodlake, ali mešavina srebrnog praha i jasenka „zapečaćuje“ ranu i sprečava da žrtve iskrvare na smrt (mada postoje tragične priče o žrtvama koje su molile da ih puste da umru, radije nego da žive kao vukodlaci).

U drugoj polovini dvadesetog veka, napravljeno je nekoliko napitaka koji su mogli da ublaže efekte likantropije. Najuspešniji je bio napitak protiv vukodlaštva.

Mesečna transformacija u vukodlaka je izuzetno bolna, ako se ne leči, i obično joj prethodi i sledi nekoliko dana slabosti i lošeg zdravlja. Dok je u svojoj vučjoj formi, vukodlak u potpunosti gubi svoj ljudski osećaj za dobro i loše. Pa ipak, pogrešno je tvrditi (kao što neki autoriteti, među kojima se ističe profesor Emeret Pikardi, u svojoj knjizi „Vučje bezakonje: Zašto likantropi ne zaslužuju da žive“) da oni pate od trajnog gubitka osećaja za moral. Dok su ljudi, vukodlaci mogu biti dobri i ljubazni, kao i bilo koja druga osoba. S druge strane, mogu biti opasni čak i kao ljudi, kao u slučaju Fenrira Surog, koji je pokušavao da ujede i osakati i kao čovek, i koji je svoje nokte oblikovao špicasto, da podsećaju na kandže, upravo s tom namerom.

Ako je žrtvu napao vukodlak u ljudskoj formi, ona može da razvije neke slabije vučije karakteristike, kao što je sklonost ka živom mesu, ali u principu ne bi trebala da pati od nekih dugoročnih posledica. Međutim, bilo koji ujed ili ogrebotina koje nanese vukodlak će ostaviti trajne ožiljke, bez obzira na to da li je on ili ona bio u vučijoj formi u vreme napada.

Dok je u životinjskoj formi, vukodlaka je gotovo nemoguće razlikovati od pravog vuka, mada im njuška može biti malo kraća i zenice malo manje (u oba slučaja „ljudskije“), a rep više ćubast, nego dugačak i čupav. Prava razlika je u ponašanju. Pravi vukovi nisu naročito agresivni, i veliki broj narodnih priča koje ih prikazuju kao bezobzirne predatore se, kako sada smatraju čarobnjački autoriteti, odnose na vukodlake, ne na prave vukove. Malo je verovatno da će vuk napasti čoveka, osim pod izuzetnim okolnostima. S druge strane, vukodlaci napadaju skoro isključivo ljude, i predstavljaju malu opasnost za bilo koja druga stvorenja.

Vukodlaci se, u principu, razmnožavaju tako što napadaju ne-vukodlake. Stigma koja je okruživala vukodlake je bila vekovima toliko ekstremna da ih se jako mali broj ženio i imao decu. Međutim, kada se vukodlaci jesu ženili ljudskim partnerima, nije bilo indikacija da je likantropija prenesena na njihovo potomstvo.

Zanimljiva osobina ovog stanja je to što, ako se dva vukodlaka sretnu i

pare tokom punog meseca (veoma malo verovatna situacija, za koju se zna da se dogodila samo dva puta), rezultat ovog parenja će biti vučja štenad koja će biti u potpunosti ista kao i pravi vukovi, osim njihove abnormalno visoke inteligencije. Nisu agresivniji od normalnih vukova, i ne napadaju ljude. Jedno takvo leglo je, kao strogo čuvana tajna, pušteno na slobodu u Zabranjenu šumu, sa ljubaznom dozvolom Albusa Dambldora. Štenad su izrasla u prelepe i neuobičajeno inteligentne vukove, i neki od njih još uvek žive tamo, što je dovelo do porasta broja priča o „vukodlacima“ u Šumi – priča koje ni jedan nastavnik, ili čuvar imanja nije ni pokušao da opovrgne, budući da je to što su držale đake van Šume, po njihovom mišljenju, bilo vrlo poželjno.

Od tugovanja profesorke Mekgonagal, do Lupinove doživotne zverske nesreće, čuli smo o herojstvu i preprekama. Sad ćemo se uputiti na drugačiju teritoriju, zakukuljenu zloslutnim proricanjima (od kojih su samo dva prava), znamenjima i opasnim hobijima.

Saznajte više o hogvortskoj nastavnici Proricanja, i redovnoj ptici zlosutnici, Sibil Treloni, jedinom profesoru koji će vam verovatno predvideti jezivu smrt na osnovu šolje čaja.

SIBIL TRELONI

DŽ. K. ROULING

DATUM ROĐENJA:

9. mart

ŠTAPIĆ:

Leska i dlaka jednoroga, devet i po inča,[{9}] vrlo fleksibilan

HOGVORTSKA KUĆA:

Rejvenklo

SPECIJALNE SPOSOBNOSTI:

Vidovnjak, mada joj je talenat nepredvidiv i nesvestan

RODITELJI:

Majka Normalka, otac čarobnjak

PORODICA:

Jako mlada je stupila u brak koji se nepredviđeno raspao, kada je odbila da uzme njegovo prezime Cenjkotrtica,[{10}] bez dece

HOBIJI:

Vežba tragična proricanja pred ogledalom, voli šeri

Sibil je čukununuka istinske vidovnjakinje Kasandre Treloni. Kasandrin talenat je razvodnjen tokom generacija, mada je Sibil nasledila i više nego što je svesna. Napola i sama verujući u sopstvene laži o svom talentu (jer ona je najmanje devedeset posto prevarant), Sibil je uvežbala dramatičan način proricanja, i uživa da impresionira svoje naivnije đake zloslutnim proricanjima i predviđanjima tragedija. Talentovana je za gatarske trikove; pravilno je pročitala Nevilovu nervozu i podložnost uticajima na prvom času, pa mu je zato rekla da će slomiti šolju, što je on i uradio. U drugim slučajevima, lakoverni studenti rade posao umesto nje. Profesorka Treloni je rekla Lavander Braun da će joj se šesnaestog oktobra desiti nešto čega se užasava; kada je na taj dan Lavander dobila pismo u kojem joj javljaju da je njen zec-ljubimac uginuo, odmah je to povezala sa predviđanjem. Sva Hermajonina{11} logika i zdrav razum (Lavander se nije užasavala smrti svog zeca, koji je bio veoma mlad; zec nije uginuo šesnaestog, nego dan ranije) su bila uzaludna: Lavander je želela da veruje da je njena nesreća bila predskazana. Po zakonu verovatnoće, neka od mnogih proricanja profesorke Treloni se obistine. Ipak, većinu vremena ona samopouzdano lupeta.

Međutim, Sibil doživljava veoma retke trenutke istinske vidovitosti, kojih se, posle toga, nikad ne seća. Zapravo je obezbedila svoje mesto na Hogvortsu, jer je tokom razgovora sa Dambldorom, otkrila da je nesvesni nosilac važnog znanja. Dambldor joj je u školi dao utočište, delom da je zaštiti, delom u nadi da će uslediti još pravih proricanja (za šta je morao da čeka još mnogo godina).

Svesna svog niskog statusa među osobljem, među kojima je bila skoro najmanje talentovana, Sibil je većinu svog vremena provodila nasamo, u svom zagušljivom i pretrpanom kabinetu u kuli. S toga, možda, i nije iznenađenje da je razvila preteranu sklonost ka alkoholu.

Razmišljanja Dž. K. Rouling

Profesorke Treloni i Mekgonagal su sušte suprotnosti; jedna je gotovo pa šarlatan, manipulator, i puna grandioznosti, druga je izvanredno inteligentna, stroga i ispravna. Znala sam, međutim, da će kada savršeni autsajder i uljez na Hogovrtsu, Dolores Ambridž pokuša da istera Sibil iz škole, Minerva Mekgonagal, koja je u mnogim prilikama kritikovala profesorku Treloni, pokazati pravu dobrotu svog karaktera, i pojuriti u njenu odbranu. Postoji osećaj tragike oko profesorke Treloni, i u stvarnom životu bi me užasno nervirala, ali mislim da je Minerva naslutila njen prikriveni kompleks niže vrednosti.

Napisala sam detaljne biografije za mnoge zaposlene u Hogvortsu (kao što su Albus Dambldor, Minerva Mekgonagal, i Rubeus Hagrid) od kojih su neke iskorištene u knjigama, a neke ne. S jedne strane je prikladno što sam imala samo nagoveštaj ideje o tome šta se događalo sa profesorkom Proricanja pre nego što se pojavila u Hogvortsu. Zamišljam da se Sibilino pre-hogvortsko vreme sastojalo od lunjanja kroz čarobnjačku zajednicu, u pokušaju da na račun svoje genealogije osigura posao, ali preziruć svaku ponudu koja nije bila u skladu sa onim što je ona smatrala da dolikuje vidovnjaku.

Volim kornvolska prezimena, a do treće knjige u serijalu nisam upotrebila ni jedno, pa je profesorka Treloni tako dobila prezime. Nisam htela da joj dam komično prezime, ili neko koje bi impliciralo prevaru, već nešto upečatljivo i privlačno. „Treloni“ je veoma staro prezime, i sugeriše Sibilino preveliko oslanjanje na pretke kad želi da impresionira. Postoji prelepa kornvolska pesma u kojoj se pojavljuje to prezime („*The Song of the Western Men*“[{12}]). Sibilino ime (*Sybill*) je homonim sa sibilom (*Sibyl*), što je bilo ime za proročice u drevnim vremenima. Moj američki izdavač je hteo da koristim ime „*Sibyl*“, ali je meni bila draža moja verzija, jer je, mada podseća na istaknute proročice iz davnih vremena, ipak samo varijanta u spelovanju nepopularnog ženskog imena *Sybil*. Nekako sam osećala da se profesorka Treloni nikako ne bi mogla okarakterisati kao sibila.

Dž. K. Rouling možda ima samo najblažu predstavu o životu Sibil Treloni pre nego što je došla u Hogvorts, ali sa druge strane ima vrlo precizne ideje o vidovnjacima, a naročito o praksi savetovanja sa proročkim konsultantima za davanje imena.

PROROČKI KONSULTANTI ZA DAVANJE IMENA

DŽ. K. ROULING

Čarobnjački roditelji daju veliki broj različitih imena svojoj deci. Neka su ona koja mi možda smatramo normalskim imenima (npr. Džejms, Hari, Ronald), dok druga odaju određenu osobinu ličnosti ili sudbinu nosioca (npr. Ksenofilus, Remus, Alekto).{13}

Neke čarobnjačke porodice imaju tradiciju davanja imena. Porodica Blek, na primer, voli da daje imena svojim potomcima po zvezdama i sazvežđima (mnogi bi rekli da je to u skladu sa njihovom visokim stremljenjima i ponosom). Druge čarobnjačke porodice (kao Poterovi, i Vizlijevi) prosto biraju omiljena imena za svoju decu, i ne komplikuju stvari.

Izvesan deo magijske zajednice se, međutim, pridržava drevne čarobnjačke prakse savetovanja sa proročkim konsultantima za davanje imena, koji će (obično za masnu isplatu u zlatu) predvideti budućnost deteta i predložiti odgovarajući nadimak.

Ova praksa postaje sve ređa i ređa. Mnogi roditelji više vole da „puste njega/nju da nađe svoj sopstveni put“, i ne žele (sa dobrim razlogom) da dobiju prerane naznake sposobnosti, ograničenja, ili u najgorem slučaju, tragedije. Majke i očevi su se neretko vraćali sluđeni brigom, nakon posete proročkom konsultantu za davanje imena, sa željom da nikad nisu ni čuli vidovnjačka predviđanja vezana za ličnost ili budućnost svog deteta.

Ako je posao Sibil Treloni, kao profesora Proricanja, zahtevao od nje da previdi opasnost, zaposlenje na poziciji profesora Brige o magijskim stvorenjima, vas je stavljalo direktno po sredi tih opasnosti. Rubeus Hagrid je obožavao zveri o kojima se brinuo, od svog zabranjenog zmaja do Aragoga, svog prijatelja, pauka. Čovek koji se time bavio pre Hagrida – Silvanus Gorilonče – je takođe voleo magijske zveri. Osim toga, pretpostavka je da je voleo i da može da koristi svoje ruke i noge – nešto što sasvim sigurno nije bio u stanju u trenutku kad se penzionisao.

SILVANUS GORILONČE

DŽ. K. ROULING

DATUM ROĐENJA:

22. novembar

ŠTAPIĆ:

Kesten i feniksovo pero, jedanaest i po inča,[{14}] savitljiv

HOGVORTSKA KUĆA:

Haflpaf

SPECIJALNE SPOSOBNOSTI:

Enciklopedijsko znanje o magijskim stvorenjima, neustrašivost

RODITELJI:

Magijski otac, magijska majka

PORODICA:

Bez žene, bez dece

HOBIJI:

Opasna bića su mu i posao i hobi

Silvanus Gorilonče je bio nastavnik Brige o magijskim stvorenjima u Hogvortsu do Harijeve treće godine, kada ga je zamenio Rubeus Hagrid.

Gorilonče je bio entuzijasta, i povremeno nepažljiv čovek, kojeg je velika ljubav ka često opasnim stvorenjima koja je proučavao i čuvao, dovodila do ozbiljnih povreda, češće njega, nego drugih. Ovo je dovelo do neverovatne šezdeset i dve suspenzije na poslu (važeći rekord). Kao i Hagrid nakon njega, bio je sklon da potcenjuje rizike koje je nosila briga o stvorenjima kao što su okamiji, grindila, i vatrene krabe, i jednom je čak zapalio Veliku dvoranu kada je začarao zmiju pepelnicu da glumi Crva u predstavi „Fontana pravedne sreće“.

Mada ekscentričan, Gorilonče je bio veoma draga osoba, i to što je uvek ostajao na poslu je bio dokaz velike naklonosti koju su i kolege i đaci imali prema njemu. Završio je karijeru sa samo jednom rukom i pola noge. Albus Dambldor mu je poklonio komplet začaranih drvenih udova kad se penzionisao, ali je Gorilonče stalno morao da ih menja, budući da je njegova navika da u slobodno vreme obilazi zmajska svetilišta takođe značila da su se često zapaljivali.

Gorilonče se nakon penzionisanja nastanio u Hogsmidu, ali zbog svoje fizičke slabosti nije mogao da učestvuje u Bitki za Hogvorts. Odlučan da ipak pomogne, uzverao se na svoj tavan i bacio celu zalihu sluzocrva kroz svetlarnik, na Smrtoždere koji su prolazili. Mada ovo možda i nije imalo puno efekta na ishod bitke, ljudi su cenili borilački duh koji je Gorilonče pokazao.

Ove priče pokazuju da herojstvo dolazi u svim oblicima i na razne načine – i kao Remus Lupin koji je žrtvovao svoj život za spas čarobnjačke zajednice, i kao Silvanus Gorilonče koji je zalio Smrtoždere sluzocrvima sa svog tavana. Na kraju krajeva, ne morate biti Grifindorac koji maše mačem, da bi ste bili heroj; ponekad je dovoljno da vam je srce na pravom mestu.

Nadamo se da ste uživali u ovoj kolekciji zapisa Dž. K. Roling, koju vam je doneo Pottermore.

KRAJ

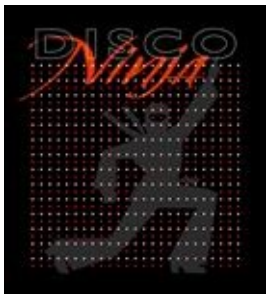

Obrada: Disco Ninja

& još neko (ali to je tajna)

BalkanDownload

{1} U Novom transkripcionom rečniku engleskih ličnih imena, autor zvaničnih pravila Tvrtko Prćić navodi da se prezimena koja počinju sa Mc, Mac, ili M', „iza kojeg, bez razmaka sledi veliko ili malo slovo osnove prezimena. (…) Za sve njih u našem izgovoru odgovara oblik /mak-/, BOLJE NEGO /mek-/, a u prilagođenom pisanju bi ih uvek trebalo pisati kao celinu, bez razmaka i dvojnog velikog slova."

Radi kontinuiteta, zadržavam oblik „mek", radi pravopisa ga pišem „Mekgonagal" (prim. prev.)

{2} 9½ inča = 24,13 cm (prim. Prev.)

{3} Videti „Hogvorts – (Ne)potpuni i (ne)pouzdani vodič", poglavlje dva (prim. Prev.)

{4} Bez obzira na to što je kod nas transkribovan kao Voldemor, zbog činjenice da se njegov pseudonim sastoji od slova njegovog imena („Hari Poter i Dvorana tajni"), smatram da bi grešku trebalo ispraviti (Tom Marvolo Riddle = I am Lord Voldemort) i transkribovati ga sa slovom „T". (prim. Prev.)

{5} Tej, najduža reka u Škotskoj (prim. Prev.)

{6} Mrtvačka glava (*Acherontica atropos*) je vrsta noćnog leptira (prim. Prev.)

{7} 10¼ inča = 26,035 cm (prim. Prev.)

{8} *Marlowe Forfang* – urađena je transkripcija imena, i prevod prezimena, budući da značenje skriveno u prezimenu, nosi smislenu vezu sa likom, a u skladu je sa prevodom serijala (prim. Prev.)

{9} 9½ inča = 24,13 cm (prim. Prev.)

{10} *Higglebottom* – *higgle*, arhaična verzija reči *haggle* – cenjkati se; *bottom* – trtica, zadnjica.

{11} U Novom transkripcionom rečniku engleskih ličnih imena, autor zvaničnih pravila Tvrtko Prćić upozorava pisca rečima „NE Hermiona". Normiran je samo oblik Hermajoni za bilo koju osobu što nosi ovo ime. (prim. Prev.)

{12} *The Song of the Western Men* – „Pesma zapadnih ljudi" se još zove i „Treloni" (*Trelawney*) i u pitanju je rodoljubiva pesma, nezvanična himna Kornvola, napisana u znak revolta zbog hapštenja i utamničavanja ser Džona Trelonija, ili njegovog unuka biskupa Džonatana Trelonija. (prim. prev.)

{13} *Xenophilius* – Ksenofil sa Halkidikija, filozof pitagorejac i muzičar, takođe - ksenofil (grč.) onaj koji voli strance i strane stvari; *Remus* – Rem, Romulov brat, odgajila ih je vučica; *Alecto* – Alekto, u grčkoj mitologiji jedna od erineja (boginje osvete i prokletstva), za koju se verovalo da stvara tugu, a zabavljaju je rat i svađe. (prim. prev.)

{14} 11½ inča = 29,21 cm (prim. Prev.)